

Sąd przytacza poza tym orzecznictwo dotyczące przeniesienia na mocy art. 7 regulaminu pracowniczego i równoważności stanowisk, jednak wyciąga z tego błędne wnioski.

Wreszcie, Sąd naruszył prawo i obraził przepisy postępowania, nie orzekając w pełni w przedmiocie drugiego zarzutu skargi, mianowicie niezgodnego z prawem przeniesienia wnoszącego odwołanie na niższy stopień w dniu 10 października 2016 r. bez jednoczesnego przydzielenia nowej funkcji, co nastąpiło dopiero w dniu 17 października 2016 r. To właśnie nie stanowi przeniesienia w rozumieniu art. 7 (pkt 49–106 wyroku).

2. Przeinaczenie okoliczności faktycznych

Sąd oparł zaskarżony wyrok nie tylko na okolicznościach, które nie wynikały z akt sprawy, lecz także na okolicznościach innych niż te, które wynikały z akt sprawy.

W niniejszym przypadku ponadto Sąd w sposób oczywisty nie przeprowadził oceny dowodów. W ramach oceny dowodów Sąd powinien był ocenić wiarygodność twierdzeń strony przeciwnej.

Co więcej, dokonana przez Sąd ocena działań wnoszącego odwołanie w odniesieniu do jego obowiązku wskazania oczywiście niezgodnych z prawem środków pozbawia art. 21a ust. 1 i art. 22a regulaminu pracowniczego jakiegokolwiek praktycznej skuteczności.

3. Niezgodna z prawem ocena zarzutu dotyczącego obowiązku staranności i mobbingu oraz art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości

Sąd oddalił zarzut mobbingu odnoszący się do środków podjętych przez dyrektora wykonawczego pomiędzy 10 a 17 października 2016 r. z naruszeniem obowiązującego prawa. Naruszenie obowiązku staranności oraz zarzut mobbingu są nierozdzielnie związane z niezgodną z prawem decyzją o przeniesieniu na niższy stopień i przydzieleniu podjętą między 10 a 17 października 2016 r. Wbrew twierdzeniom Sądu mobbing na podstawie art. 12a ust. 3 regulaminu pracowniczego nie wymaga „wiązki zachowań”. Ponadto Sąd nie wypowiedział się co do naruszenia obowiązku staranności, które można dostrzec w publicznym dyskredytowaniu dokonań zawodowych wnoszącego odwołanie podczas przeniesienia.

(¹) Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej został ustanowiony rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiającym regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz wprowadzającym środki mające czasowe zastosowanie do urzędników Komisji (Dz.U. 1968, L 56, s. 1), zmienionym rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 7023/2013 z dnia 22 października 2013 r. (Dz.U. 2013, L 287, s. 15).

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 kwietnia 2019 r. w sprawie T-492/17,
Stephan Fleig/Europejska Służba Działań Zewnętrznych, wniesione w dniu 12 czerwca 2019 r. przez
Stephana Fleiga**

(Sprawa C-446/19 P)

(2019/C 337/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stephan Fleig (przedstawiciel: H. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o:

— uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie T-492/17;

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 września 2016 r., na mocy której dyrektor dyrekcji ds. „Zasoby ludzkie” Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), działający w charakterze organu upoważnionego do zawierania umów o pracę, postanowił rozwiązać z wnoszącym odwołanie umowę o pracę na czas nieokreślony ze skutkiem od dnia 19 czerwca 2017 r. oraz zasądzenie od ESDZ zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną bezprawnym rozwiązaniem umowy;
- ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opiera swoje odwołanie na następujących sześciu zarzutach.

Po pierwsze, wnoszący odwołanie podnosi naruszenie jego prawa do bycia wysłuchanym na podstawie art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz naruszenie zasady równości broni. Wbrew jego wnioskowi Sąd nie zażądał od ESDZ przedstawienia odpowiednich e-maili, które poważnie ograniczyły jego zdolność do obrony.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo w ramach zastosowania zasady obowiązku staranności administracji. Sąd nie stwierdził, że jeszcze przed rozwiązaniem umowy o pracę z wnoszącym odwołanie ESDZ przyczyniła się swoim zachowaniem do pogorszenia stanu zdrowia psychicznego wnoszącego odwołanie, a tym samym do zmniejszenia jego zdolności do działania w sposób współmierny do jego obowiązków.

Po trzecie, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo przyjmując, że nie musiał badać, czy i w jakim stopniu stan zdrowia wnoszącego odwołanie nie pozwala mu wypełniać jego obowiązków wynikających z regulaminu pracowniczego w celu ujawnienia miejsca pobytu. Ponadto Sąd naruszył prawo w zakresie, w jakim nie uwzględnił opinii medycznych przedstawionych przez wnoszącego odwołanie, mimo że sam nie posiadał wiedzy specjalistycznej lub nie uzyskał ekspertyzy medycznej. Ponadto Sąd naruszył prawo w zakresie, w jakim nie stwierdził, że ESDZ uwzględniła skutki choroby psychicznej wnoszącego odwołanie na jego niekorzyść.

Po czwarte, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, zarzucając mu naruszenie obowiązku wynikającego z art. 7 załącznika II do regulaminu pracowniczego oraz podstawowego obowiązku lojalności i współpracy w zakresie, w jakim odmówił „samodzielnego wyznaczenia swojego lekarza do komitetu ds. inwalidztwa”. W ten sposób Sąd błędnie oparł swój wyrok na okolicznościach, których sama ESDZ w żaden sposób nie zarzucała wnoszącemu odwołanie w uzasadnieniu swojej decyzji.

Po piąte, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd niesłusznie skonkludował, że organ powołujący ESDZ miał prawo przypisać mu brak współpracy i lojalności na podstawie szeregu nierozpatrzonych wniosków pozasądowych i zażeń wniesionych przez wnoszącego odwołanie. Z punktu widzenia Sądu każdy wniosek członka personelu, który zostanie odrzucony przez administrację, należy ostatecznie uznać za nadużycie prawa.

Po szóste, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się szeregu wypaczeń okoliczności faktycznych, na których opiera się jego wyrok, dotyczących w szczególności jego obowiązku poinformowania administracji o miejscu pobytu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 26 czerwca 2019 r. – W.Ż.

(Sprawa C-487/19)

(2019/C 337/04)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy